

βιδοστριμμένος επίθ. αμάρτ. βιδουστριμμένους Λέσβ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βίδα καὶ τοῦ στριμμένος μετοχ. τοῦ ρ. στρίβω.

Τρελλός.

βίδα ἡ, Ἀθῆν. Α.Ρουμελ. (Στενήμαχ.) Κωνπλ. Μακεδ. (Καστορ.) κ.ά. βίθρα Πελοπν. (Μεσσ.)

Ἐκ τοῦ Σλαβ. *vidra*. Ἰδ. G Meyer Neugr. Stud. 2, 20.

1) Τὸ ζῶον κάστωρ (*lutra vulgaris*) ἐνθ' ἄν. Συνών. νερόσκυλλο, σκυλλοπόταμος.

2) Δέρμα κάστορος ἐνιαχ. 3) Ὁ σκώληξ σῆς ὁ τρώγων τὰ μάλλινα ἐνδύματα Κωνπλ. Συνών. σκόρος.

βίδωμα τό, κοιν. βίδωμα βόρ. ιδιώμ. βίδωμαν Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βιδώνω.

Ἐγκοχλίωσις, σύσφιγξις κοχλιωτοῦ ἡλίου ἐνθ' ἄν.: Οἱ βίδες χαλάωσαν καὶ θέλουν βίδωμα. || Φρ. Τὸ μυαλό του θέλει βίδωμα (ἔχει ἀνάγκη νουθεσιῶν).

βιδώνω κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν. Τραπ.) βιδώνου βόρ. ιδιώμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βίδα.

Στερεώνω με βίδα, ἐγκοχλιῶ ἐνθ' ἄν.: Φρ. Βιδώνομαι 'ς τὴν θέσι μου - 'ς τὴν καρέκλα μου κττ. (κάθημαι ἀκίνητος) πολλαχ. Κάθεται βιδωμένος 'ς τὴν καρέκλα του σύνθηθ. || Φρ. Ἔτοι μοῦ βίδωσε (αὐτὴν τὴν σταθερὰν ἀπόφασιν ἔλαβον) Πελοπν. (Ὀλυμπ.) Βιδωμένου μυαλό (νοῦς ὑγιής) Στερελλ. (Ἀράχ.)

βιδωτήρι τό, σύνθηθ.

Ἐκ τοῦ ρ. βιδώνω καὶ τῆς καταλ. -τήρι.

Βιδολόγος, ὁ ἰδ.

βιδωτός επίθ. κοιν. καὶ Πόντ.

Ἐκ τοῦ ρ. βιδώνω.

Ὁ διὰ βίδας ἡρμωσμένος ἐνθ' ἄν.: Τραπεζί βιδωτό. Δόντια βιδωτά κοιν. || Ποίημ.

Ἔστ' ἀφ' ἡμῶν τὰ ροδόλευκα δὲ βιδωτὰ διαμάντια σπιθόβολα λαμπωκοῦν σὲ κάθε φῶς ἀγνάντια

ΙΠολέμ. Παλ. βιολ. 4 149.

Βιέννα ἡ, Ἡπ. Θεσσ.

Τὸ γεωγραφικὸν ὄν. Βιέννα.

Γυναικεῖον μανδύλιον τῆς κεφαλῆς εἰσαγόμενον ἐκ Βιέννης.

βίζβιζας ὁ, Προπ. (Πάνορμ.)

Λέξις πεποιημένη.

Ἡ μηλολόνη. Συνών. βουρλομάννα, βαβούλα (Ι) 1, χρυσοβάβουλας.

βιζικάντι τό, βεζικάντι Λεξ. Περίδ. Προ. Δημητρ. βιζικάντι κοιν. βιζικάντ' βόρ. ιδιώμ. βιζικάντ' Μακεδ. βιζικάτι Νάξ. (Ἀπύρανθ.) βιζικάντε Λεξ. Περίδ. βεζιγάντι Λεξ. Δημητρ. βιζιγάντε Ζάκ. Κέρκ. (Ἀργυράδ.) κ.ά. βιζιγάντι Ἀθῆν. Κρήτ. Πελοπν. (Ἀνδρίτσ.) κ.ά. — Λεξ. Δημητρ. βιζ'γάντι Πελοπν. (Ἀρκαδ.)

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *vescicante*.

Ἐκδόριον ἐνθ' ἄν.: Βάζω - ρίχνω βιζικάντι κοιν. || Φρ. Μᾶς κόλλησε σὰν βιζικάντι (μᾶς ἔγινε ἐνοχλητικός, συνών. φρ. μᾶς κόλλησε σὰν τσιμπούρι ἢ μᾶς ἔγινε τσιμπούρι) πολλαχ. Μᾶς ἔγινε βιζ'γάντι (συνών.τῇ προηγουμένη) Ἀρκαδ. Συνών. βιζικατώρι.

βιζικαντόμυγα ἡ, Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βιζικάντι καὶ μυῖγα.

Τὸ ἔντομον κανθαρίς (Ἰσπανικὴ μυῖα), λύττα ἢ φλυκταινοποιός (*lytta vesicatoria*) τῆς τάξεως τῶν κολεοπτέρων, χρήσιμος πρὸς παρασκευὴν τῶν ἐκδορίων. [**]

βιζικατώρι τό, βεσικατώρι Πελοπν. (Μεγαλόπ.) βεζικατώριο Ἀθῆν. — Λεξ. Βερ. 110 βιζικατώριο Ἀθῆν. Λυκ. (Λιβύσσ.) βιζικατώρι Κεφαλλ. — Λεξ. Προ. Δημητρ. βιζικατώρι Θράκ. (Μάδυτ.) βιζ-ζοκατούρι Σύμ.

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *vesicatorio*.

Βιζικάντι, ὁ ἰδ.

βιζιλατώ αμάρτ. βιζιλατοῦ Λυκ. (Λιβύσσ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *βιζιλάτης.

1) Παράγω τὸν ἦχον βίζ, βομβῶ. Συνών. βιζινίζω 1, βιζουρίζω. 2) Ἐκσφενδονίζω λίθον (ἢ σημ. ἐκ τοῦ ἦχου τὸν ὁποῖον ὁ ἐκσφενδονιζόμενος λίθος παράγει).

βιζινίζω Κύπρ. βιζινίζω Θράκ. (Σηλυβρ.) κ.ά. βιτζ'νίζω Θράκ. (Σηλυβρ.) κ.ά. ζβνίζου Ἰμβρ. σβιζινίζω Θράκ.

Λέξις πεποιημένη. Τὸ ζβνίζου κατὰ μετάθ.

1) Βοῖζω, βομβῶ Θράκ. (Σηλυβρ. κ.ά.) Ἰμβρ.: Ἡ στρουβίδα ζβνίζ' Ἰμβρ. Ἐρριζα πέτρα κι ζβνίξι αὐτόθ. Συνών. βιζιλατώ 1, βιζουρίζω. 2) Κτυπῶ με δύναμιν Κύπρ: Τοῦ ἐβιζίνισα ἔναν πάτσον.

βίζιτα ἡ, κοιν. καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.) βίζ'τα βόρ. ιδιώμ. καὶ Λευκ. βίζ'τα Πελοπν. (Μεγαλόπ.) βίσ'τα Ἡπ. (Δρόβιαν.) βίζιτο τό, Σύρ. — Λεξ. Δημητρ.

Τὸ Ἰταλ. *visita*.

1) Ἐπίσκεψις φιλικὴ ἢ πρὸς ἐορτάζοντα ἐνθ' ἄν.: Κάνω - πάω βίζιτα κοιν. || Φρ. Ἀρμένικη βίζιτα (ἢ ἐπὶ μακρὸν χρόνον διαρκοῦσα καὶ διὰ τοῦτο συνήθως ὀχληρὰ ἐπίσκεψις) σύνθηθ. Κάνω βίζ'δες (τρέχω ἐδῶ καὶ ἐκεῖ) Μεγαλόπ.

2) Ἐπίσκεψις τοῦ ἱατροῦ πρὸς τὸν ἀσθενή κοιν.: Ὁ γιατρός κάνει τοῖς βίζιτές του - πλερώθηκε τοῖς βίζιτές του. Συνών. κοῦρα. 3) Συνεκδ. ἐπισκέπτῃς σύνθηθ.: Μοῦ ῥθε μὲ βίζιτα ποῦ με κράτησε μὲ ὥρα. Εἶναι 'ς τὸ σαλόνι μὲ βίζιτα. Περιμένω βίζιτες σήμερα. β) Δυσάρεστος ἐπισκέπτῃς Σύρ.: Μοῦ ῥθε πάλι τὸ βίζιτο. 4) Ὀνομαστικὴ ἐορτὴ καθ' ἣν ὁ ἐορτάζων δέχεται ἐπισκέψεις πολλαχ.: Αὔριο ἔχω τὴ βίζιτά μου. Δυσανεστήθηκε ποῦ δὲν τὸν θυμήθηκα 'ς τὴ βίζιτά του. Συνών. ὄνομα, ὄνομασία. 5) Ἡ μετὰ μεσημβρίαν ἀκολουθία τῶν ναῶν τῶν καθολικῶν Ἱῆν. 6) Κηδεῖα Καλαβρ. (Μπόβ.)

βιζουρίζω Κύπρ.

Λέξις πεποιημένη.

Βιζιλατώ 1, ὁ ἰδ.

βίκα ἡ, Ζάκ. Θεσσ. Κεφαλλ. Λέσβ. (Ἀγιάσ. Μανταμάδ. κ.ά.) Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Ἀνδροῦς. Ἀρκαδ. Βούρβουρ. Γέρμ. Γεωργίτσ. Καλάμ. Κάμπος Λακων. Κόκκιν. Κρεμμ. Λακων. Λεβέτσ. Μάν. Μεγαλόπ. Μεσσ. Οἶν. Ὀλυμπ. Πύλ. Τρίκκ. Τριφυλ.) Στερελλ. (Ἀκαρν.) — Λεξ. Δημητρ. βίκος ὁ, Θράκ. (Αἶν.) Πελοπν. Στερελλ. (Λεβάδ.) — Λεξ. Αἶν. Ἡπῖτ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. βίκος.

1) Πήλινον ὑδροφόρον ἢ οἰνηρὸν ἀγγεῖον Ζάκ. Θεσσ. Κεφαλλ. Λέσβ. (Ἀγιάσ. Μανταμάδ. κ.ά.) Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Ἀνδροῦς. Ἀρκαδ. Βούρβουρ. Γέρμ. Γεωργίτσ. Καλάμ. Κάμπος Λακων. Κόκκιν. Κρεμμ. Λακων. Λεβέτσ. Μάν. Μεγαλόπ. Μεσσ. Οἶν. Ὀλυμπ. Πύλ. Τρίκκ. Τριφυλ. κ.ά.) Στερελλ. (Ἀκαρν.) — Λεξ. Αἶν. Ἡπῖτ. Δημητρ.: Φρ. Ἐμπήκε ὁ διάολος 'ς τὴ βίκα (ἐπὶ συλληφθέντος εἰς παγίδα) Ζάκ. || Πα-

